

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Brigity Chrastilové v právní věci **žalobce: E. P.**, zastoupen JUDr. Františkem Severinem, advokátem, se sídlem Elišky Machové 41, Brno, proti **žalované: Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 10. 1. 2005, č. j. 34 Cad 69/2004 - 25,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalované ze dne 15. 4. 2004, byla zamítnuta žádost žalobce (dále jen „stěžovatel“) o plný invalidní důchod pro nesplnění podmínek § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění v platném znění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“).

Proti rozhodnutí podal stěžovatel žalobu ke Krajskému soudu v Brně, již se domáhal zrušení rozhodnutí žalované pro nezákonnost a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Podle stěžovatele není z výroku rozhodnutí žalované zřejmé, podle kterého právního předpisu rozhodla. Měl za to, že žalovaná nezjistila přesně a úplně skutečný stav věci, který byl podkladem rozhodnutí, a porušila § 3 odst. 1 a 4, § 32 odst. 1 a 2, § 33 odst. 1 a 2 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb. o správním řízení (dále jen „správní řád“). Napadené rozhodnutí je v rozporu s § 1 odst. 1 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, podle kterého se právo na sociální zabezpečení zaručuje všem občanům.

Krajský soud žalobu přezkoumal, přičemž ji rozsudkem blíže označeným v záhlaví zamítl. Po zhodnocení provedených důkazů dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud považoval za přesvědčivý posudek posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí České republiky (dále jen „MPSV“), pracoviště Brno, jakož i závěry, k nimž posudková komise na základě zjištěných skutečností dospěla, neboť je v něm řádně stanovena hlavní příčina dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatele a popsána míra funkčního postižení vyplývající z jednotlivých onemocnění. Hodnocení zdravotního stavu stěžovatele k datu vydání přezkoumávaného rozhodnutí dle přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb., kterou se provádí zákon o důchodovém pojištění, v platném znění (dále jen „vyhláška č. 284/1995 Sb.“) shledal soud za odůvodněné. Onemocnění stěžovatele je přizpůsoben i posudkový výrok týkající se jeho pracovní rekomandace. Krajský soud dospěl k závěru, že ztráta schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatele nedosahuje 66 %, jeho zdravotní postižení rovněž neodpovídá podmínkám uvedeným v příloze č. 3 vyhlášky č. 284/1995 Sb., a stěžovatel tak nenaplnil k datu vydání napadeného rozhodnutí žádnou z podmínek plné invalidity dle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění. Krajský soud konstatoval, že zdravotní postižení stěžovatele odpovídá podmínkám částečné invalidity dle § 44 odst. 1 téhož zákona.

Proti rozsudku krajského soudu brojí stěžovatel kasační stížností. Uvedl, že rozhodnutí žalované neobsahuje obligatorní náležitosti rozhodnutí ve smyslu § 47 správního řádu. Dle stěžovatele není z výroku napadeného rozhodnutí zřejmé, kterou podmínku § 38 zákona o důchodovém pojištění nesplnil, v odůvodnění rozhodnutí není uvedeno, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, a jakými úvahami byla žalovaná při hodnocení důkazů a při použití právních norem vedena. Dle názoru stěžovatele rozhodnutí žalované nerespektuje § 39 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění, neboť žalovaná při určování poklesu schopnosti výdělečné činnosti nezohlednila zdravotní stav stěžovatele doložený výsledky funkčních vyšetření a jeho schopnosti vykonávat práci odpovídající zachovaným tělesným, smyslovým a duševním schopnostem. Měla přihlídnout k výdělečným činnostem, které vykonával předtím, než k poklesu došlo, k dosaženému vzdělání, jeho zkušenostem a znalostem. Žalovaná rovněž nevzala v úvahu, zda se u něj nejedená o zdravotní postižení trvale ovlivňující schopnosti výdělečné činnosti a rekvalifikace. Dále stěžovatel namítal, že posudkový lékař Okresní správy sociálního zabezpečení ve Znojmě nebyl z důvodu podjatosti způsobilý jednat o nároku stěžovatele podle § 8 odst. 3 zákona č. 100/1998 Sb. Podle stěžovatele tento posudkový lékař nedostatečně vycházel z lékařských zpráv a posudků a dostatečně jej neseznamoval s výsledky posouzení a možnostmi dalšího postupu. Poukázal na rozpor s § 107 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, neboť v napadeném rozhodnutí nebyl vyznačen údaj o jeho platnosti. Žalovaná pak neposoudila pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti v souladu s § 6 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 284/1995 Sb. a nijak neodůvodnila, zda není na místě postup dle § 6 odst. 4 citované vyhlášky. Nevypořádala se s tím, zda je stěžovatel plně invalidní podle § 39 odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění. S ohledem na výše předestřené uplatnil stěžovatel kasační důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002, soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Navrhl zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná ke kasační stížnosti sdělila, že souhlasí s rozsudkem krajského soudu, a proto ve věci nepodává vyjádření.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost je přípustná.

Ze správního a soudního spisu plynou pro věc jako podstatné následující skutečnosti: Rozhodnutím žalované ze dne 14. 6. 2001 byl stěžovateli přiznán od 23. 6. 2000 částečný invalidní důchod podle ustanovení § 44 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění. Stěžovatel následně opakovaně žádal žalovanou o přiznání plného invalidního důchodu, přičemž vždy bylo rozhodnuto tak, že mu plný invalidní důchod nenáleží. V souzené věci podal stěžovatel žádost o plný invalidní důchod dne 8. 1. 2004 prostřednictvím Okresní správy sociálního zabezpečení ve Znojmě. Jednání ve věci posouzení zdravotního stavu ve smyslu § 8 zákona 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, v platném znění, proběhlo dne 5. 4. 2004 za přítomnosti stěžovatele a jeho právního zástupce. Ze záznamu o jednání se podává, že jako určující příčina dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatele byla posudkovým lékařem Okresní správy sociálního zabezpečení ve Znojmě označena chronikovaná neurastenie s dominující insomnií u anomální osobnosti s dystymními a psychastenickými rysy, se ztíženou sociální a pracovní přizpůsobivostí. Dle psychologických vyšetření došlo k prohloubení rysů typických pro poruchu osobnosti, úroveň práce schopnosti je částečně snížena. Vzhledem k dělnické profesi stěžovatele byla schopnost jeho soustavné výdělečné činnosti hodnocena ve středním pásmu daného rozmezí, dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav odpovídá postižení uvedenému v kapitole V položce 4 písm. c) přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb., tedy 35 %. Míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti ve smyslu § 6 odst. 4 a 5 citované vyhlášky se nemění. Není vhodná psychicky náročná práce, která by vyžadovala pozornost a nutnost rychlého rozhodování, vhodná je lehká fyzická práce. Dle předmětného posudku stěžovatel není plně invalidní dle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, ale je nadále částečně invalidní dle § 44 odst. 1 citovaného zákona. Konstatuje se, že z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu schopnost soustavné výdělečné činnosti stěžovatele poklesla nejméně o 33 %, zde konkrétně o 35 %, nedosahuje však výše 66 %. Nejedná se o zdravotní postižení odpovídající příloze č. 3 vyhlášky č. 284/1995 Sb. umožňující soustavnou výdělečnou činnost jen za zcela mimořádných podmínek, ani o zdravotní postižení odpovídající příloze č. 4 vyhlášky č. 284/1995 Sb. značně stěžující životní podmínky. Další kontrolní lékařská prohlídka byla stanovena na 28. 2. 2005. Žalovaná pak na základě tohoto posudku vydala napadené rozhodnutí.

Na základě žádosti krajského soudu posudková komise MPSV, pracoviště Brno, vypracovala dne 8. 9. 2004 posudek. Uvedla v něm, že stěžovatel byl k datu vydání napadeného rozhodnutí žalované částečně invalidní dle § 44 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, nebyl však plně invalidní ve smyslu § 39 téhož zákona. V případě stěžovatele se jednalo o pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nejméně o 33 %. Nedosahovalo však poklesu o 66 %, které by odpovídalo plné invaliditě a nešlo u něj ani o schopnost vykonávat pro zdravotní postižení soustavnou výdělečnou činnost jen za zcela mimořádných podmínek. Posudková komise MPSV na základě zdravotní dokumentace a zdravotního stavu stěžovatele zjištěného při jednání dospěla k závěru, že k datu vydání napadeného rozhodnutí byla u stěžovatele za rozhodující příčinu určena těžká neurastenie, která byla funkčně zhodnocena. Míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti posudková komise MPSV hodnotila dle přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb. ve znění platném v době vydání napadeného rozhodnutí,

kapitoly V položky 4 písm. c) a konečnou procentní míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stanovila na 35 %. Dle posudkového zhodnocení bylo samotné postižení stanoveno na dolní hranici daného procentního pásma. Polovina pásma byla zvolena s ohledem na simplexní strukturaci osobnosti, projevy smíšené poruchy osobnosti až neschopnost postojové korekce, egocentricitu, zvýšenou vztahovačnost až lehkou paranoiditu a kverulační rysy. Byly vzaty v úvahu také ostatní onemocnění a předchozí vykonávané výdělečné činnosti. Se zjištěným zdravotním stavem je stěžovatel dle posudkové komise schopen vykonávat dělnické profese dle situace na trhu práce s využitím dosaženého vzdělání a kvalifikace, osvojených pracovních návyků a dovedností. Není schopen práce časově nárazové, přesčasové, v nočních směnách. Soustavnou výdělečnou činnost za předpokladu uvedených omezení může vykonávat bez nebezpečí vážného zhoršení zdravotního stavu. Zdravotní stav mu značně neztěžuje obecně životní podmínky.

Nejvyšší správní soud se napadeným rozsudkem krajského soudu zabíral v rozsahu a z důvodů v kasační stížnosti uvedených, jak mu přikazuje § 109 odst. 2, 3 s. ř. s., a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel podřazuje důvody kasační stížnosti pod § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Stěžovatelovy námitky se dotýkají i rozsahu posouzení jeho zdravotního stavu posudkovou komisí, o jejíž závěry se opřel krajský soud, což odpovídá kasačnímu důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., podle kterého lze kasační stížnost podat z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Ke stěžovatelovým stížným důvodům Nejvyšší správní soud uvádí:

Podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění je občan plně invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti nejméně o 66 %, nebo je-li schopen pro zdravotní postižení vykonávat soustavnou výdělečnou činnost jen za zcela mimořádných podmínek. Způsob posouzení a procentní míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stanoví prováděcí předpis. Tímto předpisem je výše zmiňovaná vyhláška č. 284/1995 Sb., která v příloze č. 2 obsahuje druh zdravotních postižení a odpovídající procentní míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti. Podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení MPSV posuzuje zdravotní stav a pracovní schopnost občanů i pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění; za tím účelem zřizuje MPSV jako své orgány posudkové komise jako specifický orgán, a to jak pro posouzení celkového zdravotního stavu a dochované pracovní schopnosti, tak pro posudkové závěry o invaliditě.

Invalidní důchod jako dávka důchodového pojištění je důchodem podmíněným existencí dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu a rozhodnutí soudu se opírá především o odborné lékařské posouzení, aby byly vyloučeny pochybnosti o úplnosti podkladů,

na jejichž základě bylo posouzení prováděno, a aby nevznikly žádné pochybnosti ani o diagnóze onemocnění a okruhu zaměstnání, která zjištěným onemocněním vyhovují a která jsou dotčené osoby schopny vykonávat. Odborné posouzení je v soudním řízení ve smyslu § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, v platném znění, primárně svěřeno MPSV, které za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise. Ty jsou oprávněny nejen k celkovému přezkoumání zdravotního stavu a dochované pracovní schopnosti pojištěnců, nýbrž i k posouzení poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti a k zaujetí posudkových závěrů o plné či částečné invaliditě, jejím vzniku, trvání či zániku. Posudky pak soud hodnotí jako každý jiný důkaz podle zásad upravených § 132 občanského soudního řádu se zřetelem k § 64 s. ř. s., přitom však takový posudek, který zcela splňuje požadavek celistvosti, úplnosti a přesvědčivosti, bývá zpravidla důkazem stěžejním. Požadavek úplnosti a přesvědčivosti kladený na tyto posudky posudkových komisí spočívá pak v tom, aby se komise vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především pak s těmi, které namítá účastník soudního řízení uplatňující nárok na důchod podmíněný dlouhodobým nepříznivým zdravotním stavem, jakož i v tom, zda podaný posudek obsahuje náležité odůvodnění posudkového závěru tak, aby byl tento závěr přesvědčivý pro soud, který nemá ani nemůže mít odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity (ať plné či částečné) závisí především. Důležitým pravidlem, které nutno zvláště zdůraznit, je § 75 odst. 1 s. ř. s., jenž stanoví, že při přezkoumání rozhodnutí soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. To znamená, že posudková komise MPSV musí ozřejmit své závěry právě ve vztahu k období, kdy bylo vydáno rozhodnutí o zamítnutí žádosti o změnu částečného invalidního důchodu.

V daném případě byl zdravotní stav stěžovatele ve správním řízení hodnocen posudkovým lékařem Okresní správy sociálního zabezpečení Znojmo posudkem ze dne 5. 4. 2004, v řízení před krajským soudem pak posudkovou komisí MPSV pro Brno posudkem ze dne 8. 9. 2004. Oba posudky dospěly k závěru, že pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatele činil více než 33 %, konkrétně 35 %, a tedy zároveň méně než 66 %. Stěžovatel proto nebyl ke dni vydání rozhodnutí o nepřiznání plného invalidního důchodu plně invalidní. K tomu Nejvyšší správní soud v souladu se svou konstantní judikaturou uvádí, že námitce dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. ve věci týkající se dávky důchodového pojištění podmíněné zdravotním stavem nelze přisvědčit, jestliže žalovaný ve svém rozhodnutí vycházel z posudku podaného posudkovým lékařem příslušné správy sociálního zabezpečení (k tomu srov. rozsudek publikovaný pod č. 176/2004 Sb. NSS). Rozhodnutí žalované vycházelo ze závěrů posudkového lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení Znojmo ze dne 5. 4. 2004. Jak bylo rozvedeno výše, krajský soud si následně opatřil i další důkazy ve formě posudku posudkové komise MPSV pro Brno ze dne 8. 9. 2004. S ohledem na skutečnost, že závěry těchto posudků se vzájemně shodovaly, krajský soud nepochybil, pokud neshledal pochybení žalované.

Ke konkrétním tvrzením stěžovatele konstatuje Nejvyšší správní soud následující. Z posudku lékaře okresní správy sociálního zabezpečení, z něhož žalovaná při svém rozhodnutí vycházela a na který v napadeném rozhodnutí výslovně odkázala, vyplývá, že pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatele byl posouzen v souladu s § 6 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 284/1995 Sb.; také bylo odůvodněno, proč není na místě postup dle § 6 odst. 4 citované vyhlášky, jakož i to, že stěžovatel není plně invalidní podle § 39 odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění. Pokud dále stěžovatel namítá podjatost posudkového lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení Znojmo, jakož i skutečnost, že nebyl dostatečně seznámen s výsledky posouzení a s možnostmi

dalšího postupu, Nejvyšší správní soud nemůže než konstatovat, že ani těmto jeho tvrzením nemohl přisvědčit. Ze správního spisu je zřejmé, že se stěžovatel k jednání před okresní správou sociálního zabezpečení dne 5. 4. 2004 dostavil v doprovodu svého právního zástupce a podjatost posudkového lékaře MUDr. M. P. nenamítal. Se závěry šetření a s výsledkem posouzení svého zdravotního stavu byl seznámen a rovněž byl poučen o možnostech dalšího postupu, včetně možnosti podat opravný prostředek. Nejvyšší správní soud tyto námitky stěžovatele neshledal důvodnými.

Nepřezkoumatelnost rozhodnutí soudu podle § 103 odst. 1 písm. d) pro nedostatek důvodů by mohla nastat pouze v případě, že by řízení před soudem trpělo nedostatkem skutkových zjištění, o něž soud opřel své rozhodnutí. Takovou vadou by mohlo být, pokud by soud opřel své rozhodnutí o skutečnosti v řízení nezjišťované, popřípadě zjištěné v rozporu se zákonem, nebo by pominul některé rozhodné skutečnosti, které byly v řízení prokázány, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny. Skutkové zjištění by mohlo být vadné též za situace, kdy v hodnocení důkazů je z hlediska závažnosti, zákonnosti, pravdivosti, případně věrohodnosti logický rozpor. Za jinou vadu řízení, jež mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí, by mohl být považován postup soudu, v jehož důsledku by za podklad rozhodnutí soudu byl vzat neúplný či nepřesvědčivý posudek posudkové komise ve věci rozhodného zdravotního postižení v dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu, jímž stěžovatel trpěl ke dni vydání rozhodnutí žalovaného.

Nejvyšší správní soud uvádí, že posouzení zdravotního stavu a souvisejícího zbytkového pracovního potenciálu je věcí odborně medicínskou; soud k ní nemá potřebné odborné znalosti, a proto se vždy obrací k osobám, jimž tyto znalosti svědčí, aby se o těchto otázkách vyslovily. Soud pak hodnotí veškeré důkazy v řízení takto získané. V řízení, které je přezkumným řízením vůči rozhodnutí žalovaného, soud opatřuje posudek posudkové komise MPSV. Zásadní význam pro soudní rozhodnutí tak má posudek výše uvedené posudkové komise MPSV. Z tohoto důvodu musí z posudku vyplývat, že komise zasedala v řádném složení, které odpovídá § 3 vyhlášky č. 182/1991 Sb., kterou se provádí zákon o sociálním zabezpečení, dále ve smyslu § 3 odst. 8 ve spojení s § 1 odst. 2 této vyhlášky musí z posudku vyplývat, zda a jak přihlédla komise při posuzování zdravotního stavu a pracovní schopnosti k výsledkům vlastního šetření, zda a jak vycházela z lékařských zpráv a posudků vypracovaných odbornými lékaři o zdravotním stavu posuzovaného. Posudek musí konečně obsahovat posudkový závěr, ze kterého vyplývá posouzení jednak zdravotního stavu posuzovaného, v případě dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu i zdravotní postižení, které je jeho příčinou (§ 6 odst. 3 vyhlášky č. 284/1995 Sb.) a jednak poklesu schopnosti jeho soustavné výdělečné činnosti.

Krajský soud vycházel ve svém rozhodnutí z posudku posudkové komise MPSV Brno ze dne 8. 9. 2004. Z hlediska výše naznačených požadavků na úplnost a přesvědčivost se tento posudek podrobně vyjádřil ke zdravotnímu stavu stěžovatele a své závěry odůvodnil. Jeho závěry korespondovaly se závěry posudkového lékaře okresní správy sociálního zabezpečení, nebyly z nich patrné žádné rozpory. Ve stěžovatelově případě posudková komise zasedala v předepsaném složení, tedy za přítomnosti předsedy, tajemníka komise a dalšího lékaře, a to z oboru psychiatrie, tudíž z oboru nemoci, jež byla určena jako rozhodující příčina poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti. Z posudku rovněž vyplynulo, že komise měla při posuzování k dispozici dostatečnou lékařskou dokumentaci. Komise se vyjádřila ke stěžovatelovu zdravotnímu stavu, přičemž tento posuzovala k datu vydání napadeného správního rozhodnutí.

Jako přiléhavé a náležitě odůvodněné se jeví i posouzení problematiky zvýšení bodového hodnocení ve smyslu § 6 odst. 4 vyhlášky č. 284/1995 Sb. Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit tvrzení o domnělém nerespektování předchozích závěrů odborných lékařů, neboť předmětné posudky obsahují odkaz, příp. citují z lékařských zpráv, kterými pro posouzení zdravotního stavu stěžovatele disponovaly. Mezi jednotlivými posudky není žádného rozporu a závěry jsou náležitě odůvodněny. Taktéž námitku stěžovatele, že lékař posudkové komise okresní správy sociálního zabezpečení při určování poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti a následně soud nezohlednili jeho předchozí zaměstnání ve smyslu § 39 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění, lze označit za neopodstatněnou. Ve smyslu citovaného ustanovení se vychází ze zdravotního stavu pojištěnce doloženého výsledky funkčních vyšetření a z jeho schopnosti vykonávat práce odpovídající zachovaným tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k výdělečným činnostem, které vykonával předtím, než k takovému poklesu došlo, a k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem; přitom se bere v úvahu, zda jde o zdravotní postižení trvale ovlivňující schopnost výdělečné činnosti pojištěnce, zda a jak je pojištěnec na své zdravotní postižení adaptován, a schopnost rekvalifikace pojištěnce na jiný druh výdělečné činnosti, než dosud vykonával. Jak si soud ověřil ze spisu, při jednání před okresní správou sociálního zabezpečení ze dne 5. 4. 2004 byly zohledněny předchozí lékařská vyšetření a nálezy a jejich závěry tento posudek cituje. Posudkové zhodnocení přihlédlo k předchozí výdělečné činnosti stěžovatele a učinilo příslušnou rekomandaci vhodné práce. Jako rozhodující příčina nepříznivého zdravotního stavu byla u stěžovatele, shodně s posudkem posudkové komise MPSV, určena těžká neurastenie a míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti hodnocená jako 35 % dle přílohy č. 2 vyhláše č. 284/1995 Sb., kapitoly V položky 4 písm. c). Z posudků je patrné, že lékařský kolektiv přihlédl k nejvyššímu dosaženému vzdělání stěžovatele a že mu byla známá předchozí zaměstnání stěžovatele. Na základě těchto údajů pak byla stěžovateli doporučena možná práce. S přihlédnutím k jeho výdělečným činnostem se komise vyjadřovala k případným nevhodnostem a k jeho schopnosti rekvalifikace.

Nejvyšší správní soud shledal v rozhodnutí krajského soudu určitá opomenutí spočívající v tom, že se ve svém rozsudku zcela nevypořádal se všemi námitkami stěžovatele, které uplatnil jak v žalobě, tak i následně v kasační stížnosti (např. specifikace zákonného ustanovení, podle kterého bylo rozhodnuto, ve smyslu § 47 správního řádu). K tomu zdejší soud podotýká, že krajský soud obsahově správně posuzoval všechny stěžovatelovy žalobní námitky významné z hlediska nároku na invalidní důchod, jak je uvedeno shora. Pokud se již nevyjádřil ke všem žalobním námitkám formální povahy, tedy např. k té, že výrok a odůvodnění rozhodnutí žalovaného neobsahují ustanovení právního předpisu, podle něhož bylo rozhodnuto, přičemž však výrok i odůvodnění napadeného rozhodnutí § 38 i § 39 zákona č. 155/1995 Sb., které v sobě *per se* zahrnují jednotlivé podmínky nároku na plný invalidní důchod pojištěnce, pak by bylo vzhledem k povaze těchto žalobních námitek neúčelné zrušit rozsudek krajského soudu pro opomenutí soudu, které by nijak neovlivnilo zákonnost posuzovaného případu. Takové zrušení rozhodnutí krajského soudu a vrácení věci k novému řízení by bylo v rozporu se zásadou procesní ekonomie a bez praktického významu pro účastníky řízení (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2006, č. j. 1 Afs 129/2004 - 76).

Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že rozhodnutí krajského soudu bylo přezkoumatelné a že neshledal v jeho postupu žádnou vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Krajský soud proto nepochybil, pokud žalobu stěžovatele zamítl.

Kasační stížnost byla proto zamítnuta poté, co byla shledána nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1, 2 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovaná, ač byla v řízení úspěšná, takové právo nemá ze zákona.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. března 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu